

Sygn. akt VW 704/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9 kwietnia 2014r., 28 maja 2014 r., 30.05.2014r.,

w sprawie z oskarżenia Komisariatu Policji W. W. przeciwko M. M. (1) s. M. i M. z domu J. ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

W dniu 01.07.2012r ok godz, 15:00 na drodze publicznej ul. (...). (...) 240/242 w W. nie zachował należytej ostrożności, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) zbliżając się do przejazdu dla rowerów nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe.

Tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 27 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym

orzeka

I. Obwinionego M. M. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 704/14

UZASADNIENIE

M. M. (1) został obwiniony o to, że w dniu 1 lipca 2012 r. Ok godz. 15:00 na drodze publicznej ul. (...). (...) 240/242 w W. nie zachował należytej ostrożności, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 1 lipca 2012 r. około godz. 15:00 w W. G. F. (1) poruszał się rowerem po chodniku wzdłuż al. (...) od strony ul. (...) w stronę ul. (...). Na skrzyżowaniu al. (...) oraz ul. (...) znajdują się znak o symbolu C-13 "droga dla rowerów" oraz znak o symbolu C-16 "droga dla pieszych". Całkowita szerokość chodnika po którym poruszał się rowerzysta wynosiła 3 metry. G. F. (1) poruszał się prawą stroną chodnika, po jego prawej ręce znajdowało się ogrodzenie oddzielające posesję od chodnika. Między chodnikiem, a ogrodzeniem znajdował się trawnik o szerokości 1 m.

W momencie kiedy rowerzysta zbliżał się do wyjazdu z posesji położonej przy al. (...) poruszał się ze znaczną prędkością, przed nim, po lewej części chodnika z mniejszą prędkością poruszał się inny nieznanый rowerzysta. W tym czasie z bramy wskazanej wyżej posesji samochodem marki M. o nr rej. (...) wyjeżdżał M. M. (1). Prędkość

samochodu przy wyjeżdżaniu była bardzo mała. M. M. (1) poruszał się swoim samochodem do miejsca, w którym mógłby obserwować ruch na chodniku. W czasie wyjeżdżania przejechał przed nim lewą częścią chodnika nieznanymi rowerzystą, co jeszcze wzmogło ostrożność kierującego pojazdem, który nacisnął hamulec w celu całkowitego zatrzymania w miejscu, w którym mógłby obserwować ruch na chodniku. W tym celu przodem swojego pojazdu musiał wjechać na chodnik. G. F. (1), widząc to wykonał manewr obronny polegający na lekkim skręcie w lewo, jednak nie zdołał uniknąć kontaktu z wyjeżdżającym samochodem i zachaczył o jego przedni zderzak.

Na skutek wypadku G. F. (1) doznał urazu w postaci otarcia naskórka kolana prawego, otarcia naskórka łokcia prawego oraz mierzego obrzęku nadgarstka lewego. Powyższe obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni. Wezwana karetka pogotowia zawiozła pokrzywdzonego do szpitala przy ul. (...), z którego tego samego dnia został wypisany.

Na skutek uderzenia w samochodzie został uszkodzony przedni zderzak, nastąpiły otarcia lakieru przy przednim reflektorze, otarcia lakieru na pokrywie komory silnika z lewej strony kraty wlotu powietrza. Na skutek zderzenia w rowerze połamaniu uległ błotnik koła przedniego w jego dolnej części. W chwili zdarzenia rower, którym poruszał się G. F. (1) nie miał sprawnego przedniego hamulca. Brak było lewego elementu ciernego i hamulec koła nie blokował. Tylne hamulec typu hydraulicznego był sprawny. Samochód, którym poruszał się M. M. (1) miał sprawne hamulce.

Miejsce zdarzenia nie było objęte monitoringiem. W chwili zdarzenia M. M. (1) oraz Grzegorz F. nie znajdowali się pod wpływem alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego M. M. (1) (k. 68 – 69, k. 187), częściowo zeznań świadka G. F. (1) (k. 17 – 18, k. 69, k. 187 - 188), zeznań świadka A. M. (k. 117 – 118, k. 198), opinii biegłego J. K. (1) (k. 75 – 101, k. 110 – 111, k. 118 – 119, k. 124 – 127), notatki urzędowej, (k. 2 – 3), notatki urzędowej, (k. 16), szkicu, (k. 4), protokołów oględzin, (k. 5 – 10), protokołu użycia alkometru, (k. 11 – 12), dokumentacji medycznej i zdjęcia, (k. 21 – 25), opinii sądowo – lekarskiej, (k. 28), materiału dowodowego w postaci zdjęć, (k. 36 – 41), zdjęcia, (k. 120 – 123), materiałów z (...), (k. 192 – 195).

Obwiniony M. M. (1) przesłuchiwany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wyjazd z parkingu jest skomplikowany, brama parkingowa jest ograniczona dwoma słupami z cegły. Przy wyjeździe trzeba było zachować daleko idącą ostrożność z powodu braku dobrej widoczności do momentu minięcia słupka bramy. Samochód wysuwał się delikatnie z uwagi na chodnik. W momencie kiedy nastąpiła widoczność chodnika z lewej strony z pozycji kierowcy zauważył dwóch jadących rowerzystów, z których jeden wymijał drugiego po jego prawej stronie z bardzo dużą prędkością jak na rower. Następnie rowerzysta jadący prawą częścią chodnika otarł się o przód zderzaka jego samochodu i wywrócił się. Obwiniony wyjaśnił, że gdy zobaczył rowerzystę to na pewno wcisnął hamulec, w tym momencie ruch pojazdu, którym kierował się nie odbywał.

Na miejsce zdarzenia na żądanie rowerzysty została wezwana karetka pogotowia, która na jego żądanie zawiozła go do szpitala. Warunki drogowe i pogodowe były dobre, później zaczął padać deszcz, ale to już było po kolizji. (wyjaśnienia obwinionego, k. 187)

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę. M. M. (1) wyjaśnił, iż wyjeżdżając z parkingu poruszał się wolno, dostosowując prędkość do warunków drogowych. Jest to okoliczność potwierdzona innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, przede wszystkim pisemną opinią biegłego J. K.. Z powyższej opinii wynika, że powstałe uszkodzenia samochodu wyraźnie świadczą o tym, iż prowadzący pojazd m-ki M. w chwili kolizji przede wszystkim poruszał się z niewielką prędkością oraz również w pozostałym zakresie realizował prawidłową technikę jazdy.

Także wyjaśnienia obwinionego co do przebiegu i przyczyn kolizji (nadmierna prędkość kierującego rowerem), zdaniem Sądu zasługują na uwzględnienie. Są zgodne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie i jak wskazuje opinia biegłego J. K., w szczególności z wynikami wykonanych przez biegłego symulacji kolizji.

Przedstawioną w sprawie pisemną opinię biegłego J. K. oraz załączoną przez niego dokumentację fotograficzną i symulacje kolizji wykonane w programie (...), należy uwzględnić. Są one logiczne, jasne, nie zawierają sprzeczności. Zostały wykonane w sposób rzetelny. Biegły w ustnej opinii uzupełniającej dotyczącej oględzin porównawczych pojazdów uczestniczących w kolizji stwierdził, że siła uderzania samochodu w rower była nieznaczna. Biegły stwierdził, że konstrukcja wyjazdu z posesji przy ul. (...). (...) 240/242 wskazuje, że mogą tam występować sytuacje kolizyjne, także w przypadku prawidłowych zachowań kierujących pojazdami wyjeżdżającymi z tej posesji. Ponadto, jak stwierdził biegły w swojej pisemnej opinii jak również w trakcie powtórnych oględzin pojazdów uczestniczących w kolizji, rower był w złym stanie technicznym, co mogło stanowić jedną z przyczyn, dla których kierujący rowerem nie mógł uniknąć kolizji. W szczególności brak przedniego hamulca, biorąc pod uwagę gabaryty roweru i jego znaczną wagę (ok. 30 kg), mógł stanowić przyczynę, dla której kierujący rowerem nie wyhamował roweru w momencie, w którym zauważył wyjeżdżający z posesji przy ul. (...). (...) 240/242 pojazd m-ki M..

Sąd częściowo odmówił wiary zeznaniom G. F., jako że pozostają w sprzeczności z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami. W szczególności są nie do pogodzenia z opinią biegłego, jak również są częściowo sprzeczne z zeznaniami świadka – A. M.. Należy zauważyć, że przedstawiony w zeznaniach świadka przebieg zdarzenia odbiega od wersji przedstawionej przez pozostałych uczestników zdarzenia, jak również wynikającej z dowodów zgromadzonych w sprawie. Zupełnie niewiarygodne są zeznania tego świadka w zakresie w którym zeznał, że przeleciał 6 m nad maską samochodu kierowanego przez obwinionego. Nie wskazują na to, ani zeznania uczestników zdarzenia, ani odniesione przez niego obrażenia. Zeznaniami świadka w zakresie w jakim twierdzi, że w wyniku kolizji odniósł poważne obrażenia, z powodu których przez 2 tygodnie nie mógł chodzić przeczy opinia sądowno-lekarska biegłego sądowego – dr n. med. Z. M., jak również dokumentacja fotograficzna obrażeń świadka, z których jednoznacznie wynika, że obrażenia świadka w przeważającej części miały charakter powierzchowny i polegały na otarciach naskórka. Nadto oskarżyciel posiłkowy miał złożyć do akt dodatkową dokumentację medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia, jednak tego nie zrobił.

Sąd nie dał wiary również zeznaniom świadka dotyczącym uszkodzenia roweru, do jakiego doszło w wyniku kolizji. Z opinii biegłego J. K., opartej na kserokopiach fotografii z miejsca zdarzenia wykonanych przez interweniujących policjantów zawartych w materiale poglądowym, jak również na protokole oględzin roweru, wynika, że w wyniku kolizji można dostrzec jedynie zakłócenie kształtu tylnej części błotnika koła przedniego. Ponadto, z ustnej opinii biegłego złożonej po dokonaniu powtórnych oględzin roweru wynika, że na skutek kolizji z pojazdem prowadzonym przez obwinionego mogło dojść jedynie do uszkodzenia tylnej dolnej części błotnika przedniego. Prawidłowość tej tezy potwierdzają również nieznaczne uszkodzenia samochodu m-ki M..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. M.. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w wersji zdarzenia przedstawionej przez biegłego w przeprowadzonej symulacji. (k. 198, k. 117 - 118)

Podstawę ustaleń stanowiły również dołączone do akt sprawy źródła pozasobowe z dokumentów. Dokumenty te ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktów, na których okoliczność zostały sporządzone, lub ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Wszystkie wymienione dowody z dokumentów są zgodne ze sobą, wzajemnie się uzupełniają i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 k.w. odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 5.000 złotych lub nagany. Zgodnie z art. 47 § 1 k.w. czynem zabronionym jest zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej. Aby można było uznać daną osobę za winną popełnienia wykroczenia, jej zachowanie musi posiadać wszystkie ustawowo wyodrębnione cechy danego typu czynu zabronionego, innymi słowy – dane zachowanie musi odznaczać się wszystkimi znamionami tego czynu zabronionego. Rozumując a contrario, jeśli zachowanie obwinionego nie wypełni wszystkich znamion czynu zabronionego, nie będzie możliwe uznanie go

za winnego popełnienia danego wykroczenia. Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, czyli pieszy, kierujący, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, jak i inne osoby znajdujące się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. Odnosząc te rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że obwiniony nie wypełnił swoim zachowaniem wszystkich znamion wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i w konsekwencji należało uniewinnić go od popełnienia czynu, którego dotyczył wniosek o ukaranie.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.w. kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany wyżej przepis polega na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego.

Do zdarzenia drogowego z dnia 1 lipca 2012 r. doszło na drodze dla rowerów. Zasady dotyczące przejeżdżania przez drogę dla rowerów zostały uregulowane w art. 27 ust. 3 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – dalej “P. o r.d.”. Zgodnie z wskazanym przepisem kierujący pojazdem, przejeżdżając przez drogę dla rowerów poza jezdnią, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa rowerowi.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że obwiniony w momencie zdarzenia drogowego z udziałem rowerzysty prowadził swój pojazd w sposób prawidłowy z zachowaniem wymaganych zasad ostrożności. Należy stwierdzić, iż obwiniony w momencie wyjeżdżania z posesji przy al. (...) poruszał się z bardzo niską prędkością i w sposób należyty obserwował drogę. Jednocześnie nie można wykluczyć, iż w momencie kolizji z rowerzystą pojazd obwinionego był już zatrzymany z powodu dostrzeżenia przez kierującego pierwszego rowerzysty. Z uwagi na panując warunki to znaczy ograniczoną widoczność obwiniony mógł częściowo wjechać na chodnik. Powyższe zachowanie, które zostało dokonane z należyłą ostrożnością stanowiło realizację prawidłowej techniki jazdy. Do zderzenia doszło z uwagi na nie zachowanie szczególnej ostrożności przez rowerzystę oraz poruszanie się przez niego rowerem o niesprawnym przednim hamulcu oraz ze znaczną prędkością, tj. bez zachowania szczególnej ostrożności.

Wskazać należy, że do wypadku w dniu 1 lipca 2012 r. doszło na drodze przeznaczonej dla rowerów i pieszych. Wobec powyższego na rowerzystę także spoczywał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności. Zgodnie z art. 33 ust. 1 zd. 2 P. o r.d. kierujący rowerem, korzystając z drogi dla rowerów i pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustępować miejsca pieszym.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.o.w. Stosownie do treści wskazanego przepisu w w razie uniewinnienia obwinionego lub umorzenia postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.